

Versek két témára

KONNYO

Lebeg

*Hópehely
Felhők és sár között*

*Korom
Kémények és tüdők között*

*Fészek
Fehér ágak között*

*Játék
Tíz ujjam között*

*Emlék
Két szemem között*

Lebeg

1955.

KÉT HALÁL

*Jön a villamos
hangtalanul keresztülmegy rajtad
az emberek körülállnak
letakart tetemed nézik
megrepedt koponyádból
lassan szívárog a vér
helyszíni vizsgálat halottkém jegyzőkönyv
mentőkocsi és a villamos megy tovább*

*Jössz te
szótlatlanul végigmész az arcomon
az emberek elfordítják tekintetüket
a szürke felhőket nézik
megrepedt szememből
lassan szívárog a vágy
csipőd hajad illatod szád
hallgatnak és mész tovább*

1955.

MAGAD HALÁLA

*Eltemetnek majd.
Összeroncsolt fejedet
fehér párnára teszik, mint éber éjszakákon az álmod.
Csak addig vársz, míg rád hullanak a göröngyök,
aztán nyújtózkodsz egyet. Akkor már lehet.
Nem mérik rövidre a sírod.
Verseid itt maradnak bünjelnek,
s nem viheted magaddal a reményedet sem.
Semmit. Csak eltemetnek.
Te idegen maradsz a fekete fátylak között,
mint mindig. Már eltemetted magad.
Ők is eltemetnek. Földbe és feledésbe.
Koporsószegek őrzik az emlékedet,
mert kísértetjárásra nincs szükségük
a szerelmeknek.
Téged eltemetnek, a sineket lemossa az eső.
Csak néha dobban egyet férges szíved. Ha
eltemetnek.*

1955.

ÉJFÉL ELMŰLT

*Menekülnöm kell.
Kisértetek lovagolnak ágyadon.
Fehér lepiüket vállam helyett
borítják melledre. Félek már,
egyedül maradsz hajnali imáiddal,
reszketően, legyőzött kételyek szuronyrohamában.
Nem lesz, aki védeni eléd áll. Hagyom az elszálló felhőket
a dallamokba veszni.*

*Éjjél elmúlt. Hozzád ilyenkor járnak
az elfelejtelek, az elfordulók tőled,
az egyedül hagylak s én is magam maradok,
a menj csak utadra
engem nem, kicsinységedben
csak téged ijesztgető vámpirjai.*

1957.

A NYÁRI SZÜNIDŐ ELMARAD

*A nyári szünidő, mint minden évben,
az idén is elmarad.
Kiapadt patakok kavicsos partjain
lopódzó lépteim nem hagyják keserű sóhajuk.
Képzelt üvegfalak szivárványán át nem settenkedik
ki a SZERELMI ÁLMOK bizalmas félhomálya.
Érintetlen marad a polipok és tengeripókok takarója,
lemondtam róla s rólad.
Ha állhatatosak lesznek
a mécsék lelkei, mámoros lihegésük
eltáncolja helyettem menyasszonyi táncod.*

*A nyári szünidő az idén is, igen, az idén
is elmarad, s vigasztalásul nem téved ide
egyetlen kolduló sirály sem.
És nem fekhetem a sómarta sziklákra,
barnára sült bőröm felhőkben, völgyekben
felejtett, lehámlott emlékével.*

*Most már csupán innen-onnan hallok
imbolygó, téveteg hangokat. Nem hullámverés ez,
csak halkán, fájón SZE REL MI AL MOK.*

1957.